

Standardy Ochrony Matoletnich

W celu zapobiegania krzywdzeniu dzieci, w szpitalu opracowano i wdrożono **Standardy Ochrony Małoletnich**

- ▶ Naczelną zasadą wszystkich działań podejmowanych przez personel placówki jest **działanie dla dobra dziecka i w jego najlepszym interesie.**
- ▶ Traktujemy dzieci z szacunkiem i uwzględniamy ich potrzeby biopsychospołeczne.
- ▶ **Niedopuszczalne jest krzywdzenie dziecka lub też brak reakcji na krzywdzenie** w jakiegokolwiek formie.
- ▶ Szpital posiada procedury interwencji w przypadkach krzywdzenia dziecka

BARDZO WAŻNE !

Każda osoba (w tym student, praktykant, stażysta czy wolontariusz), która zauważy podejrzewa jakiegokolwiek przejawy krzywdzenia dziecka jest zobowiązana i uprawniona do reagowania, poprzez zgłoszenie sprawy pracownikowi szpitala (lekarzowi, pielęgniarce, psychologowi)

Kto może krzywdzić dziecko w szpitalu ?

- ▶ osoby z rodziny (rodzice, opiekunowie, inne osoby bliskie),
- ▶ osoba zatrudniona w Szpitalu (pracownik szpitala)
- ▶ inne osoby z otoczenia dziecka (student, stażysta, wolontariusz, rodzic innego pacjenta)
- ▶ inni pacjenci

Jakie formy może przybierać krzywdzenie?

- ▶ Krzywda dziecka może przybierać różne formy:
 - znęcanie się fizyczne (bicie, kary fizyczne)
 - znęcanie się psychiczne (krzyk, poniżanie, ośmieszanie, zastraszanie),
 - wykorzystywanie seksualne,
 - zaniechanie potrzeb życiowych dziecka związanych z żywieniem, higieną i zdrowiem,
 - upublicznianie wizerunku w sieci, cyberprzemoc
- ▶ Żadne z tych zachowań nie może być i **nie będzie tolerowane ani bagatelizowane** w naszym Szpitalu,
- ▶ Każdy stwierdzony w Szpitalu przypadek krzywdzenia dziecka, **będzie poddany właściwej interwencji**,

W kontakcie z dzieckiem koniecznie :

1. Przedstaw się i powiedz, kim jesteś.
2. Przekazuj dziecku informacje w sposób dostosowany do jego wieku, przy użyciu prostego języka.
3. Informuj o tym, co robisz i co się z dzieckiem dzieje lub będzie dziać. Sprawdzaj, czy dziecko rozumie sytuację oraz skutki działań medycznych lub terapeutycznych.
4. Upewnij się, że dziecko wie o możliwości zadawania pytań osobom z personelu.
5. W komunikacji z dzieckiem-pacjentem zachowaj uczciwość, tzn. mów prawdę i zwracaj uwagę innym członkom personelu na potrzebę mówienia dzieciom prawdy. Zawsze uwzględniaj kontekst (wiek, sytuację i poziom rozwoju dziecka).
6. Korzystaj z alternatywnych form komunikacji z dzieckiem, które tego potrzebuje.

W kontakcie z dzieckiem koniecznie :

7. Zwracaj się do dziecka po imieniu.
8. Pamiętaj, że to dziecko jest podmiotem Twoich działań. Nie rozmawiaj z rodzicem/opiekunem w taki sposób, jakby dziecko było nieobecne podczas rozmowy.
9. W miarę możliwości konsultuj z dzieckiem kwestie pozamedyczne i przedstawiaj mu opcje do wyboru.
10. Uszanuj prawo dziecka do zmiany nastroju, zmiany zdania oraz potrzebę oswojenia się z nową sytuacją i miejscem.
11. Szanuj intymność dziecka - kontakt fizyczny z dzieckiem, który jest niezwiązany z udzielaniem świadczenia medycznego (aby dziecko pocieszyć lub uspokoić), może odbywać się wyłącznie za zgodą dziecka lub na jego prośbę.
12. Dla dobra dziecka, współpracuj z rodzicami/opiekunami.

W kontakcie z dzieckiem nigdy:

1. Nie naruszaj prawa dziecka do intymności i prywatności. Nie ujawniaj danych osobowych ani wrażliwych.
2. Nie omawiaj sytuacji dziecka ponad jego głowę, ignorując jego obecność.
3. Nie ograniczaj możliwości pobytu rodzica przy dziecku. Nie lekceważ tego, że rodzic dobrze zna dziecko, jego potrzeby i upodobania.
4. Nie strasz dziecka i nie szantażuj w celu nakłonienia do współpracy.
5. Nie ignoruj i nie bagatelizuj odczuć dziecka, np. strachu, lęku przed bólem, niepewności co do nowej sytuacji.
6. Nie mów nieprawdy, np. twierdząc, że nie będzie bolało, kiedy wiesz, że może boleć.
7. Nie wyciągaj pochopnych wniosków o dziecku i rodzinie, jeśli nie są uzasadnione profesjonalną wiedzą i oceną.
8. Nie zakładaj, że dziecko i jego rodzice/opiekunowie wiedzą, jak działa szpital lub poradnia i jakie zasady w nich obowiązują.
9. Nie dopuszczaj do sytuacji, w których dzieci-pacjenci i ich rodzice/opiekunowie czują się dyskryminowani lub otrzymują niższy standard opieki.
10. Nie krzycz, nie zawstydzaj, nie upokarzaj, nie lekceważ i nie obrażaj dziecka-pacjenta ani jego rodziców/opiekunów.